

Openbaring 3:14-21

14 ¶ Schrijf aan de engel van de gemeente in Laodicea:

“Dit zegt Amen, de trouwe en betrouwbare getuige, het begin van Gods schepping:

15 Ik weet wat u doet, hoe u niet koud bent en niet warm. Was u maar koud of warm!

16 Maar nu u lauw bent in plaats van warm of koud, zal ik u uitspuwen.

17 U zegt dat u rijk bent, dat u alles hebt wat u wilt en niets meer nodig hebt. U beseft niet hoe ongelukkig u bent, hoe armzalig, berooid, blind en naakt.

18 Daarom raad ik u aan: koop van mij goud dat in het vuur gelouterd is, en u zult rijk zijn; witte kleren om u te kleden en uw naaktheid te bedekken, zodat u zich niet meer hoeft te schamen; zalf voor uw ogen, zodat u weer kunt zien.

19 Iedereen die ik liefheb wijs ik terecht en bestraf ik. Zet u dus volledig in en breek met het leven dat u nu leidt.

20 Ik sta voor de deur en klopf aan. Als iemand mijn stem hoort en de deur opent, zal ik binnenkomen, en we zullen samen eten, ik met hem en hij met mij.

21 Wie overwint zal samen met mij op mijn troon zitten, net zoals ik zelf overwonnen heb en samen met mijn Vader op zijn troon zit.

22 Wie oren heeft, moet horen wat de Geest tegen de gemeenten zegt.”

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

In het huidige westen van Turkije liggen drie bijbelse opgravingen heel dicht bij elkaar.

Het is het bijbelse Hierapolis, dat genoemd wordt in een van de brieven van Paulus en bekend vanwege zijn heetwaterbronnen.

Toeristen kennen het beter onder de naam Pamukkale, een van wonderen der natuur vanwege de prachtige witte kalksteenterrassen.

Heet water uit de plaatselijke bronnen stroomt over de rotsen en laat een laagje witte kalk achter. Het lijken wel sneeuwtoppen.

Iets verder liggen de ruïnes van de bijbelse stad Kolosse van de Kolossenzenbrief. Kolosse was juist bekend om zijn koudwaterbronnen.

En tussen Hierapolis en Kolosse liggen de opgravingen van de stad Laodicea.

Dat stelt niet veel voor, want het is één grote droge puinhoop van oude stenen en hopen zand. Slechts aanwijzingen, dat hier ooit een antieke stad gelegen moet hebben: een theater, een badhuis, maar de echte opgravingen zijn vorige maand begonnen.

Hierapolis, Kolosse en Laodicea, waren ook drie steden, waar reeds vroeg een christelijke gemeente was. Of die levendig waren?

Wel, met Laodicea was het niet zo goed gesteld, want in de brief, de laatste brief, blijft geen spaan heel van het kerkelijk leven in deze stad.

Het is de kerk die er het slechtst van af komt.

De opbouw van de brieven aan de 7 gemeenten is ook dusdanig, dat ze om en om negatief en positief zijn- drie keer positief en drie keer een negatief (de middelste, die aan Thyatira gemengd), en de beoordeling wordt steeds negatiever.

Messcherp worden woorden gebruikt, die de Laodicensen drommels goed begrijpen.

Over het water bijvoorbeeld ! Jullie zijn niet heet, jullie zijn niet koud, maar jullie zijn lauw water en daarom zal ik jullie uit mijn mond spugen.

Met heet water kun je wat doen (wassen, koken) en met koud water ook (drinken), maar lauw water is nergens goed voor.

Het beeld was bekend, want in Laodicea waren aquaducten die het heet aangevoerde water uit Hierapolis vervoerden en het koele water uit Kolosse.

Maar wat gebeurde vaak: Eenmaal in Laodicea aangekomen was het koele water opgewarmd en het hete water afgekoeld: lauwe boel dus.

En als een vermoeide reiziger uit de vijver van Laodicea wilde drinken zei hij als hij Duits gekend had. Zum Kotzen.

Hoort u het? Zoals in elke brief spreekt de Heer de gemeente toe met beelden uit de eigen omgeving. De Heer spreekt mensentaal.

En dat doet hij niet alleen met het beeld van het water, maar ook met andere beelden.

We horen: jullie weten niet dat jullie zijn de ellendige en jammerlijke en arme en blinde en naakte.

Jullie zijn arm! Dat werd gezegd tegen een zeer rijke en welvarende stad Maar rijk aan geld is nog wat anders dan rijk aan geloof. Geld maakt niet gelukkig en ook niet gelovig, zoals wij allen wel weten.

Jullie zijn blind! Dat werd gezegd tegen de stad die beroemd was vanwege een medische kliniek, die gespecialiseerd was in de oogheelkunde.

Jullie zijn naakt! Dat werd gezegd tegen de stad, bekend om de exclusieve mode, Uit Laodicea kwam de beroemde ravenzwarte wollen kledij, geliefd en gewaardeerd in heel Klein-Azië.

En het was wel bijzonder toen onze gids dat had verteld er over de heuvels recht voor ons een herder verscheen met een grote kudde zwarte schapen.

Snapt u de rake beelden? Je zou maar in Eindhoven zeggen, dat ze geen verstand van licht hebben. Of in Alkmaar, dat ze er geen kaas van gegeten hebben. Of in Middelharnis dat ze van hoeden geen verstand hebben.

De Heer spreekt tegen inwoners van Laodicea, de stad van welvaart, mode en oogheelkunde: jullie zijn arm, blind en naakt en vooral lauw als je eigen vijverwater.

En dat is niet gezegd van alle burgers in het algemeen, maar uitgerekend van de christenen! Die christenen, die zich juist zo goed voelen. Zoals helaas wel vaker gebeurt: Dat "wij christenen" ons een beetje beter of een heel beetje beter voelen dan die ongelovige heidenen, die mensen, die nooit in de kerk komen, die nergens aan doen of alleen hun kinderen maar laten dopen en verder zie je ze nooit. We voelen ons zó rijk. We zien alles zoveel scherper en beter. We voelen ons zo behaaglijk in ons vrome geestelijk jasje.

Maar zijn we dan niet beter dan de rest? Zijn we dan niet het licht der wereld, het zout der aarde, een stad op een berg? Water, fris helder water voor vermoeide, dorstige mensen? Water, heet, warm, weldadig, gezond voor geest en lichaam? Ja, dat horen we te zijn.

Een weldaad. Een zegen voor ons land, voor ons dorp, voor onze medemensen. Dat is de bedoeling. Maar is het ook zo?

In Laodicea is het in elk geval niet zo. De andere mensen in Laodicea (de heidenen, zullen we ze dan maar noemen) worden er niet warm of koud van, dat er een kerk is in hun woonplaats. De aanwezigheid van de christenen in deze stad is geen garantie voor weldadig heet bronwater. Ook niet voor verfrissend, helder koud drinkwater. Het is vlees noch vis. Je hebt er niets aan. Het is walgelijk middelmatig. Er gaat niets vanuit.

Hoe verander je dat? hoe koel je af tot verfrissende temperatuur? Hoe warm je jezelf op tot enthousiaste hitte?

Weer een sprekend beeld: Er wordt aan de deur geklopt.

Dat was men in Laodicea wel gewend, dat er aan de poort van de stad werd

gerammeld of aan de deur van de huizen werd geklopt.

Want Laodicea lag op een belangrijk kruispunt van wegen. Een handelsknooppunt. Uit verre vreemde streken kwamen de handelaars in de stad met hun koopwaren. Marskramers. Met een ezel of een kameel. En ze klopten aan. Beleefd en netjes. Ze wilden immers handelen. Ze hadden iets te koop. Iets, dat de mensen konden gebruiken.

In het vuur gelouterd goud om te investeren? Of mooie witte klederen, eens wat anders dan die zwarte kleren, die jullie zelf hier in elkaar zetten? Of ogenzalf misschien om beter te kunnen zien?

Maar in de brief staat er een bijzondere koopman aan de deur, de Heer Zelf: "Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop".

Hij heeft zijn koopwaar en stalt het uit: echt goud, geen klatergoud, geen doublé of nep. Kleren. Witte kleren, feestkleren, kleren van nieuw leven, vergeving der zonden. Ogenzalf, maar dan om de fouten van je eigen hart te zien.

Als je wilt, kun je het allemaal kopen van die koopman aan de deur.

Ook water heeft Hij bij zich — natuurlijk. Levend water. Het is niet duur. Het is te geef. Hij is de Bron. "O alle gij dorstigen, komt tot de wateren, en gij, die geen geld hebt, komt koop en eet; ja komt, koopt zonder prijs". Dat is geen geld, dus. Gratis en voor niets.

Helemaal niks? Eigenlijk ook weer alles! Je zult moeten erkennen, dat Zijn koopwaar veel beter is dan je eigen troep.

Je zult moeten geloven, dat je jezelf niet redden kunt, met al je mooie spulletjes.

En dat je dus ook helemaal geen haar beter bent dan de zogenaamde buitenkerkelijke, ongelovige medemens.

Je zult de deur open moeten doen en Hem gastvrij ontvangen in je leven.

Dat is noodzaak, bittere noodzaak. Je hebt allemaal die Man nodig, die aan je deur klopt. Als je voor Hem open doet, dan komt Hij binnen met Zijn spullen.

En dan ga je samen eten, een feestmaal. Avondmaal. Dan wordt het feest.

Met die wonderlijke koopman, gast aan jouw tafel.

"Komt, allen tot Mij", Hij klopt bij ons aan. Jezus als een buitenstaander dus.

Als die vreemdeling zeker, die verdwaald is zeker ...

Hij klopt aan de deur van ons persoonlijk leven, ons kerkelijk leven, Hij klopt op de deur van de werelddagen. Hij klopt en blijft kloppen. Desnoods heel ons leven lang, een geschiedenis lang.

Wij hoeven alleen de deur maar open te doen, de deur van de woning van ons hart open doen voor Hem.

De deur van ons kerkelijk leven, van onze cultuur.

Dan komt Hij ons leven binnen om het te vernieuwen. Dan zullen we tot zegen zijn.

Stromen van levend water zullen uit ons vloeien. Weldadig als het bronwater van Hierapolis, of verfrissend als de koele bronnen van Kolosse.

Amen